

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ŘÍJEN 2003 *** ROČNÍK IV.*** ČÍSLO 10

Citát inspirující:

Jednou básní všechno nevyslovíš ...

Petr Borkovec - sbírka Needle-book

RÁDA BYCH ...

Ráda bych setřela slzu
co vyklouzla zpod víčka,
ráda bych odemkla klíčkem srdce tvé
ráda bych prsty tvoji tvář pohladila,
a rty se tvých rtů dotkla zlehka.
Ráda bych ...

Š t a s t n á

R e n á t a

Jen nevím, zda smím a proto jen sním.
Ráda bych došla na konec duhy,
ráda bych - však chybí ten druhý.
Ráda bych...

(20.5.2003)

KDYŽ ROZUM ZŮSTÁVÁ STÁT

O množství chyb v našich oficiálně vydaných knihách by se daly psát romány. Dokonce i v jednom pořadu ČT 1 "333" se o tomto nešvaru její aktéři zmínili. Nevím, jak vy, ale i já jsem jenom člověk, a tak mě štve, když si třeba vytisknu nové číslo KOBRY a najdu tam chyby. Neměly by tam být. Omlouvám se. Stejně tak s obavami nahlížím do našeho almanachu, zda tam není těch chyb příliš a podobně. Každý, kdo se pokoušel o vydávání něčeho, ví, o čem mluvím.

Když autor čte svůj text poněkoli káté, přestane vnímat chyby a vlastně i text, letí po něm očima a potom ty následky... Chtěl bych být lepší, pokud možno bezchybný, ale zároveň jsem shovívavý vůči autorům, kteří se pokoušejí vydávat svoji vlastní tvorbu tak říkajíc na koleně. Oni si zaslouží pochvalu, i když je občas písmenka neposlouchají (ovšem nesmí to být na každém řádku deset chyb). Ale ... když se jedná o oficiální tiskovinu, za kterou někdo dostal zapláceno (alespoň předpokládám), tak je to na považenou. Uvedu příklad.

Všeobecná zdravotní pojišťovna vydává každoročně svůj kalendář. Je pěkný, s kreslenými vtipy pokaždé jiného známého malíře a vedle kreseb jsou třeba pranostiky, medicínské kuriozity či citáty. A v tom letošním kalendáři pro rok 2003 jsem objevil následující perlu, při které mně až rozum zůstal stát (uvádím přesně, jak bylo v kalendáři):

*Rozum se během života zastaví několikrát, s-
rdce jenom jednou.*

Tak co tomu říkáte? Já když něco takového vidím v tisku tak si vzpomenu na báseň Jiřího Žáčka z jeho Zbrusu nových jarmarečních písní českotuzemských, ve kterých v jedné části říká: "*... ze všech možných pravopisů, budou platit všechny...*".

A ještě jeden příklad. Možná, že jste i vy dostali do svých dopisních schránek leták před referendem o vstupu do Evropské unie. Nevím kdo onen text napsal (např. smlouvou uzavřená mezi státy, související se členství v EU) či zda byl jen špatně přeložen z cizího jazyka, ale vím, že premiér Špidla si češtinu na tomto letáčku za rámeček nedá. Kdo ví, jestli třeba i tento materiál neovlivnil některého z voličů, aby raději vhodili do volebních urn svoje NE! Třeba ze strachu, jak bude vypadat náš mateřský jazyk, až si na něj posvítí byrokratická mašinérie EU. Potom by nemusela být daleko doba, kdy se bude psát, jako ve vzpomínané Žáčkovy básni, následovně: **KOČKI ŽRALI RIBI!**

Připomíná mně to hru, hráli jsme ji se spolužákem asi v šesté nebo sedmé třídě: Kdo udělá ve slově "činky" víc chyb a věřte, že ypsilon po "č" má svoji poezii.

Čyňki

Přeji vám hodně bezchybný tvůrčích počínů!

Václav

ROMSKÁ LITERATURA

Po povídání o slovenské literatuře, které skončilo v zářijové Kobře, jsem si připravil další, tentokrát pouze jednoduché, pátrání po romské literatuře. Co je to romská poezie a próza? Autoři se inspirovali především nelehkým osudem Romů, jejich kulturními tradicemi a snahou o zachycení výpovědi o romské mentalitě. Na toto téma mě navedla především knížka **Eleny LACKOVÉ**, zřejmě současné nejznámější romské autorky (pochází z romské osady na východním Slovensku, román - Narodila jsem se pod šťastnou hvězdou, rozhlasová hra Žužika a další) **ROMANE PARAMISA - ROMSKÉ POHÁDKY**.

Jedním z témat na našem „stmeláči“ byla i otázka Romů. Diskutovali jsme o našich zkušenostech s nimi, a tak mě napadlo, že bych měl jako další pokračování v pátrání po literaturách nahlédnout i na literaturu romskou. Měl jsem štěstí, protože jsem v knihovně narazil na knížku Romale paramisa - Romské pohádky. Je to knížka třeba nevelká rozsahem, ale nesmírně zajímavá. Vydalo ji nakladatelství RADIX s.r.o. v roce 1999 a jedná se o romské pohádky, jak je zaznamenala nejznámější současná romská spisovatelka Elena Lacková, která žije v Prešově. Ta původně napsala povídky slovensky, ale do romštiny je přeložila řada dalších autorů (vedle Eleny Lackové, např. Ervin Romano Fulmek - vysokoškolský učitel romského jazyka na univerzitě v Nitře, učitelka a bývalá herečka Divadla Romathan, a další). Do češtiny je přeložil Dr. Jaroslav Balvín. Kniha je určena nejen českým dětem, ale i romským, neboť na jedné straně je text v romštině, na druhé v češtině, doplněn dětskými kresbami k uvedeným příběhům.

Jeden z důležitých kroků na cestě sebepoznávání byl učiněn. V sedmi pohádkách vystupují Romové jako svobodní lidé putující světem po svém vyhnání z jejich pravlasti, Indie. Pohádky stojí za přečtení, neboť v nich člověk objevuje nejen moudrost naskládanou po generace, ale i touhu po svobodě, pochopení a poznání sama sebe. Myslím si, že právě Eleně Lackové z Prešova je třeba poděkovat. V současnosti je nejvýznamnější romskou spisovatelkou. Zajímavé je, že byla první Romkou, která vystudovala vysokou školu po 2. světové válce. V doslovu ke knížce ji Eva Davidová přirovnává za romskou obdobu Boženy Němcové. Již z tohoto přirovnání je patrné, že romská literatura je na počátku hledání vlastní identity. Elena Lacková je v Čechách známá především jako autorka své životopisné knihy Narodila jsem se pod šťastnou hvězdou.

Abych se neomezil pouze na osobu jediné autorky, uvedu ještě další romské autory, kteří možná nejsou tak známí jako Lacková, ale zaslouží si pozornost.

Tak například jsou to další dvě autorky: **Tera FABIÁNOVÁ** - vyrůstala v cikánské osadě a odešla do Prahy, kde nyní žije, zajímavé je, že do školy chodila pouze dva roky, jak popisuje ve své povídkové knize Jak jsem chodila do školy. Píše krátké povídky a pohádky - např. kniha Tulák.

Margita REIZNEROVÁ - romské pohádky (píše v romštině), lépe prý může vyjádřit své pocity, do češtiny přeložená třeba pohádka Kali, věnované patronce Romů

A pro zájemce o romskou literaturu uvádím jako ukázkou internetovou přílohu Dlač literárního týdeníku Obrys – Kmen, která byla věnována právě romské literatuře (www.obrys-kmen.cz/ADLAN/D8/index.html). Právě na těchto stránkách (vyšly 1.prosince 2002) se můžete setkat s dalšími romskými autory jejichž jména vám asi moc neřeknou, ale především s jejich tvorbou, jako například **Michal ŠAMKO, Janko HORVÁTH, František DEMETER**. Zájemci zde mohou najít odkazy na další internetové romské časopisy (**ROMANO HANGOS, AMARO GENDALOS, ROMANO DŽANIBEN**) nebo se seznámit s tiskem vydávanými časopisy **GEREKA** a **ROMANO KURKO**.

Co říci závěrem k romské literatuře: Měli bychom nejdříve dokonale poznat a potom teprve vynášet naše odsudky. Já osobně si myslím, že jediná cesta romské populace ke zlepšení postavení ve společnosti, je cesta vzdělávání se. A před romskými autory je nelehká cesta jakéhosi romského národního obrození či probuzení. Těm, kteří to myslí vážně, bychom měli podat pomocnou ruku a podporovat všechny podobné projekty jako v případě Romských pohádek.

A jako malou ukázkou romského jazyka si dovolím ukázkou z romsko – českého minislovníčku:

Čercheň - hvězda

Manuš - člověk

džuklo - pes

suno - sen

Deloro - Božíček, zdrobnělina

Boha (Del, Dyl)

Sap - had

Hkam - slunce

Šukar - krásný

A jak byste přeložili následující souvětí?

Sar o Roma mek dživenas andre peskeri čirlatuňi phuv, andre India, uprav savoro kamenas o kman. U o kham kamen dži adid'ives.

(V době, kdy Romové ještě žili ve své pravlasti, v Indii, nade vše milovali slunce. A milují je dodnes. - pohádka Sillona a Žarko).

Možná, že se vám zdá putování po stopách romské literatury pouze krátké, ale ona oficiální romská literatura je teprve na počátku svého obrození. A já si neodpustím zopakovat svoje tvrzení, že řešení romské otázky a všech problémů s ní souvisejících vede jedině přes cestu vzdělávání. A literatura v tomto může a musí udělat významný díl nelehké práce.

Václav

LIS VE SLOVENSKÉM MARTINĚ

V pátek 19.září 2003 se jičínský Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně poprvé představil v zahraničí, a to v družebním Martině, kde Turčianská knižnica uspořádala setkání literárních sdružení prakticky z celého Slovenska. Vedle martinského klubu se představili literáti z Petržalky, Žiaru nad Hronom, Čadce, Liptovského Mikuláše, Žiliny, Trenčína, Trnavy, klubu filosofické fakulty z Bratislavy a někteří další autoři. Setkání uváděla vedoucí martinského klubu a pracovnice Turčianské knižnice Taťána Sivová..

Náš LIS zastupovala trojice Monika Eberlová, Bohumír Procházka a Václav Franc. V úvodním slovu jsem představil LIS a Městskou knihovnu v Jičíně, na malé výstavce se nabízely almanachy našeho klubu a další publikace jičínských autorů, po kterých se v následné přestávce jenom zaprášilo.

V další části došlo na autorské čtení. Zjistili jsme, že na Slovensku existuje mnoho talentovaných básníků a prozaiků, řada z nich vydala své první knihy a sbírky, nelze všechny vyjmenovat, a tak si dovolím alespoň jedno jméno. Andrej Šaliga, mladý slovenský básník představil sbírku Zatmenie panny (ukázky v dnešní KOBŘE), která získala hlavní cenu v literární soutěži RUBATO 2002 a byla za podpory Spolku slovenských spisovateľov a Ministerstva kultury SR vydána. V neformálním vystoupení se střídaly různé žánry. Vedle humornějších příspěvků zazněla i ukázka z knihy Julianny Geškové ze Žiaru nad Hronom Nie, vojnu už nikdy nie!.

LIS se představil kombinovaným vystoupením, po mé humorné povídce Vynálezce, zazněly z úst Moniky Eberlové verše členů spolku a na závěr Bohumír Procházka přenesl posluchače alespoň na okamžik do města pohádek svou moderní pohádkou o tetě Hašuše a cestě do Anglie.

V zápisníku mám celou řadu nových kontaktů, internetových adres a příslibů počínající se spolupráce přes hranice. Doufám, že slova Taťány Sivové o tom, že se musíme scházet pravidelně nevyzní do prázdna. Slovenská strana nám podala ruku a nyní jsme na řadě my, takže doufám, že za podpory kulturních organizací Jičina se podaří v příštím roce zorganizovat podobné setkání u nás. Třeba proto, aby na Slovensku nezaměňovali Jičín s Novým Jičínem, s čímž jsme se také několikrát setkali, ale především proto, že díky literatuře můžeme mírnit některá politická rozhodnutí, která naše národy sice hranicemi rozdělila, ale neměla by nás rozdělit lidsky.

Jičínská minidelegace navštívila během svého martinského pobytu zároveň Slovenské národní muzeum Andreja Kmeťa se stálou expozicí Příroda Turce, pochopitelně jsme se prošli po pěší zóně a viděli netradiční budovu Millenia. V sobotu jsme na vlastní kůži ochutnali i martinský jarmark. Doufám, že jičínský LIS zasel na Slovensku literární semínko z něhož vyklíčí oboustranné prospěšné plody.

Václav

(Podrobněji se pobytu LISu v Martině věnuje příloha říjnové KOOBRY - Ze Slovenska.)

PŘEDSTAVUJEME – ANDREJ ŠELIGA

Srdecne zdravim !Teba aj kolegov z Jicinskeho lisu a dakujem za fotky, je to velmi pekna pamiatka na prijemne stretnutie s vami. Som rad, ze sa chystate spachat taku zaujimavu akciu, ako mi o nej pisete a uprimne blahozelam k vasej cinorodosti. Dostal som uz echo od Martincanov, ze sa dalo cosi do pohybu (este predtym, ako som sa dostal k elektronickej poste), takže uz teraz mozem povedat, ze sa na vas festival moc a moc tesim. Drzim palce, nech vsetko vyjde tak, ako si predstavujete a nech pribudne este vela zaujimavych napadov! Dam vam vediet, ked sa bude nieco zaujimave diat u nas, co by stalo za to. Sme v kontakte, takže zatiaľ zelum vsetko

dobre.

Andrej Seliga

Vysoko rozkričané v lete,

ZATMENIE PANNY

Začíname sa pôrmi. V stúpaní
zvodných stavov

Jazyk vylupuje hlboké brýzdy
bozku

Dážď sa obrátil a padá v tebe hore
Do neba Do vysokej pece

Si celá dokorán

Vosk sa topí Nalieva zrelé pečate
Do kolísky srdca Jeho krvi

Začíname sa

Je chrámová opona rozťatá mečom

NÁVRATY DO POLÍ

Vtáčky,

z vajíčka belostne vylusknuté,
vláčnymi posunkami v krídlach
dlho si hľadajúce domov.

a predsa v nich hl'ba mráz,
ako sa pierko po pierku
postupne navracajú zemi.

ZAMREŽOVANÁ

Na bode krašťálu
vylúdená

tvoja zimná tvár

do bieleho, bieleho
ručníka.

STAREC

Na tejto posteli: do teba
som sa, žena narodil,
tuto ... Týmito deťmi.

Andrej Šeliga (nar. 1977 v Žiline), vystudoval slovenštinu a angličtinu na PF UK v Bratislave, nyní asistent na katedře slovenského jazyka a literatury na Pedagogické fakultě Trnavské univerzity, externí aspirant Ústavu světové dějiny a literatury Slovenské akademie věd. Publikoval v různých časopisech, vydal knihu *Zatmenie panny* (z ní jsou uvedeny ukázky). Václav

JÁ JSEM, TY JSI

Na zářijové schůzce LISu představila řehečský autorka Dana Beranová svoji sbírku poezie Já jsem, ty jsi. Sbírkou si autorka sama ilustrovala, grafickou úpravu provedl její manžel Hynek Beran. Vyšla v počtu 30 kusů a je to sbírka útlá, ale zdařilá. Obsahuje dvacet autorčiných osobních výpovědí, většinou intimních nahlédnutí do jejího nitra. Většina básní je bez názvu, některé již znáte z autorčina čtení nebo byly uveřejněné v Kobře.

Podle mého názoru oceňuji, že autorka provedla výběr básní kvalitně. Nenajdete zde žádné laciné verše, které by pouze vyplňovaly místo, což se často vidí u řady sbírek. Raději méně, ale kvalitně. Jsou to básně prožité a když porovnávám Daninu současnou tvorbu s básněmi z našeho prvního sborníku Pod Valdickou branou (vyšel 1992), musím konstatovat, že se naplňuje její tehdejší motto: „Chci verši vyjádřit, že přemýšlím o světě a mám snahu zachytit své pocity, touhy a vztahy k jiným lidem.“

Kdybych měl vybrat jednu báseň za všechny, pak sáhl po té závěrečné (vyšla na titulní straně srpnové Kobry, i když jsem netušil, že bude uzavírat celou Daninu sbírku), ale to se nechci opakovat, a tak předkládám jako ukázkou jinou:

**Míjím
Pár kamenů
V nich kdosi spí
Otázku
Vysílám k dolmenu
Čekám co odpoví**

Oceňuji i autorčiny grafické dovednosti a doufám, že Dana touto sbírkou odstartovala období dalších tvůrčích úspěchů. I když není autorkou, která by svoji tvorbu chrlila, výsledná práce stojí za to a myslím si, že by verše z této sbírky nepropadly ani na literárních soutěžích.

Václav

LIS NA INTERNETU

Vážení přátelé,

máme možnost o nás informovat na www.mujiicin.cz (aktuality –až dost dole), a na www.jicin.cz (nahore: kultura, pak knihovna, literární spolek), přesná adresa:

http://mesta.obec.cz/jicin/vismo/index.asp?u=5954&id_org=5954&id_ktg=3132)

Vystavila jsem tam jednak Slovensko a jednak naše akce do konce roku + odkaz na KOBRU. Pokud usoudíte, že by tam mělo být něco dalšího, pošlete mi to, nejlépe ve Wordu.

Jana B.

ZEMŘEL JOSEF HIRŠAL

Nevím, jestli existuje nějaká telepatie, ale právě ve dnech, kdy jsem se opětovně začel do knížky Vínek vzpomínek rodáka z Chomutiček Josefa Hiršala, zastihla mě zpráva, že v pondělí 15.zář 2003 zemřel v nemocnici na pražské Bulovce. Služebně starší LISáci si jistě vzpomenou na besedu s tímto prozaikem, básníkem a především překladatelem, která se konala v jičínské knihovně 6.prosince 1995.

Josef Hiršal se narodil 24.července 1920 a v Jičíně absolvoval na počátku 2.světové války učitelský ústav. Učitelství se věnoval krátce, přes různé překážky (pracoval jako pomocný dělník na počátku 50.let) zůstal věrný literatuře. Od roku 1966 byl spisovatelem a překladatelem z povolání. Jeho dílo je rozsáhlé, v poslední době tvořil společně s Bohumilou Grögerovou. V roce 1995 obdržel státní cenu za literaturu, která byla ministerstvem kultury znovu obnovena.

Václav

NOBELOVA CENA 2003: JOHN MAXWELL COETZET

Jihoafriický spisovatel John Maxwell Coetzee se stal letošním držitelem Nobelovy ceny za literaturu. Coetzee se narodil v roce 1940 v Kapském městě v Jižní Africe jako bílý Jihoafričan. Rodina pocházela z Holandska. V 60.letech se přestěhoval do Anglie, kde pracoval jako programátor. Po studiích literatury v USA se stal jejím učitelem, vyučoval až do roku 1983. O rok později byl jmenován profesorem anglické literatury na kapské univerzitě. Od roku 2002 žije v Austrálii. Jako jediný autor získal dvakrát Bookerovu cenu (cena britského společenství pro neamerické autory). Znamé jsou jeho díla Život a doba Michaela K. (česky vyšla v roce 1988) a román Hanebnost. Jeho dosud posledním románem je Elizabeth Costello. Témata jeho děl vycházejí ze zkušeností s jihoafriickým apartheidem.

Lisáci, četli jste něco od nového nositele Nobelovy ceny?

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

KLUCI A HOLKY, KDYŽ JSOU SPOLU ...

Wiliam Saroyan

Saroyan je můj oblíbený autor, americký spisovatel, který nikdy nezapřel své arménské předky, vrací se k nim ve svých knihách, k postavičkám dávno zapomenutým a přesto živým, vitálním a překvapujícím svou lidovou moudrostí a výjimečností. Saroyan (1908 - 1981) je autorem románů, divadelních her a povídek (napsal i televizní hry a dokonce scénář k baletu).

Od tohoto autora jsem přečetl mnohé, a tak jsem rád sáhl po jeho další knize, napsané v roce 1963. A musím říct, že tentokrát je to trochu jiný Saroyan. Mám jej rád především proto, že píše o zdánlivých banalitách, ale i v nich dokáže objevovat filosofii všedního dne, moudrost přenášenou z generace na generaci a hlavně zarputilost postav zapálených pro svou věc. Román Kluci a holky, když jsou spolu ... je, zdá se mi, značně autobiografický. Hlavní hrdina je spisovatel, má problémy s tvorbou, protože již delší dobu se nedokáže soustředit na psaní. Trápí jej manželské problémy, žena je náročná, chce si užívat, baví se v lepší společnosti. Autor vnímá i problémy jejich dvou dětí, které rámuji běžný chod domácnosti s neustálými hádkami o peníze, kterých se rodině nedostává. A potud by se dalo říct, běžný románek ze života americké rodiny 60. let 20. století, ale ... Saroyan je přece jenom víc než popisný autor. V úvahách autora se zamýšlí o smyslu psaní, co mu přináší, nejen peníze na obživu, ale zábavu, víru a naději. A pak Saroyan je exhibicionista, jak to o románovém spisovateli Dickovi řekne jeho žena Daisy : "... o tom svým psaní mluví děsně rád. Už z toho úplně šílím - mele o tom od rána do večera."

Přiznám se, že jsem od Saroyana četl možná i lepší věci, ale kniha Kluci a holky, když jsou spolu ... je trochu jiná, ale stojí za přečtení, vybízí totiž čtenáře přemýšlet, nejen se melancholicky zasnít a dívat se do svého dětství. A především pokládá nám otázky, a to by kniha v každém případě měla.

Václav

BEZDRUŽICE KRYŠTOFA HARANTA

V rámci slavností Kryštofa Haranta v Bezdručicích byly v sobotu 13.září 2003 vyhlášeny výsledky literární soutěže Spolku přátel Kryštofa Haranta a PEN klubu. Porotu tvořili: Alexandra Berková, Josef Kejha (Plzeňský deník), Helena Nevařilová a pan Velecký (oba za Spolek přátel K.Haranta). Potěšitelné je, že po loňském dvojnásobném umístění našich autorů, jsme ani tentokrát nepřišli zkrátka. Poprvé na soutěži uspěla Renáta Šťastná (3.místo za prózu) a čestné uznání získal ještě Václav Franc. Ze známých jmen získala čestné uznání i Tereza Kalinayová (3.cena na Řehečské slepici 2003).

Václav

REAKCE NA ANKETU : ICH- NEBO ES- FORMA

Chtěl bych reagovat na výzvu z poslední Kobry. Pokud mám nápad a dokážu jej realizovat v písemné podobě tak, aby byl čitelný a srozumitelný, je mi vlastně úplně lhostejné, zda povídka, kterou píšu, bude psána v ich nebo es formě. To, co je pro mne skutečně důležité, je příběh. Umění dokázat vytvořit hodnověrné postavy, vtělit jim duši, popsat je a vybavit takovými dialogy a zápletkou, aby měl čtenář stálý hlad po dalších řádcích. To, čeho se děším při psaní, je pocit, abych nenudil čtenáře. Jistě se shodneme na tom, že nejlepší knihy jsou ty, které se čtou jedním dechem. Podobné je to s povídkami i básněmi. Dar psát zavazuje a zároveň dává obrovskou možnost, jak vyjádřit své pocity, dojmy, zkušenosti, i když je nutné přiznat si, že čtenář je bytost nevyzpytatelná, komunitní, která ráda žije v dostatku a nepotřebuje garde. Není to pouhý znalec písmen a slabik, ale člověk, který dokáže v psaném textu nalézt i jeho skryté významy.

Být spisovatelem, přál bych si, aby okruh mých příznivců byl co nejrozmanitější. Každý, kdo to s psaním myslí vážně, touží po zpětné vazbě, která může být jak pozitivní tak negativní. Přesto mi přijde správné, aby čtenáři byli nároční, nesmlouvaví a kritičtí, avšak bez předsudků.

Prokletím čtenáře je špatný spisovatel, který sice chápe literaturu jako věčný souboj se sebou samým, živěný vnitřní neuhasitelnou vášní tvořit, nicméně nedokáže napsat poutavý příběh, při jehož čtení by na oplátku neměl čtenář pocit hloupého telete vedeného za ohlávku na literární jatka...

Někteří namítají, že je zapotřebí umět číst mezi řádky. Prosím za prominutí, ale tam jsou pouze mezery? Je nicotné vrískat nad vším tím, co se nazývá stylem, stylizací či formou. Stejně komické je i rozčilování nad nízkou mírou autenticity díla. Nevím, kdy literatura zabředla do takových kategorií, ale vím, že jí to v očích čtenáře příliš nepomohlo.

Když si představím knihu jako tabatěrku, pak by už samotný pohled na obálku měl vzbuzovat touhu, dát si šňupecek. Mám na mysli vnější vzhled, který může hodně pomoci při rozhodování, zda si dílo koupím. Jde o umění citlivě zvolit správný typ, barvu a velikost písma ve vztahu k jejímu formátu. U cizojazyčných děl mne zajímá i osoba překladatele, protože mi záleží na tom, abych četl kvalitní překlad. Rád bych, aby knihy vycházely v původním vydání (pokud za něco stálo) a ne v sebraných a přetříděných spisech. Stejně je to s jídlem. Taky se necpeme jen samými lahůdkami!

Rozechvívají mne pocity, kdy se konečky prstů dotknu papírového těla knihy dráždícího svou vůní, která provokuje jako mladá žena. Toužím nechat si poplést hlavu bohatstvím ilustrací, svérázným a napínavým dějem s originální zápletkou, věrohodnými postavami a řečí, která týrá svojí krásou...Nejlepší knihy jsou ty, co se čtou jedním dechem. Kvůli nimž nespíme, dokonce zapomeneme nebo odložíme schůzku s někým, na kom nám velmi záleží, protože nedokážeme překročit stín své nedočkavosti, jak příběh skončí. Proto odmítám různá lyrická torza a experimentální prozaické polotovary, kde nedostatek autorovy invence je zamaskován pod množstvím různých metafor a zbytečných slov hrožících zavalit mě jako lavina. Jazyk sice vnímám jako hmotu, ze které je možné pomocí slov modelovat různé obrazy a tvary, ale vždy to vyžaduje pokoru a trpělivost. Touha, příliš rychle dokončit dílo, jen abych přerušil proud trápení, které s ním mám, může mít za následek jeho konečnou devalvaci. Ta se může lehce projevit plochostí charakterů vytvořených postav, nedokonalými a jen velmi

těžko uvěřitelnými dialogy, předvídatelnou pointou, což vše svědčí o nevyzrálosti autora i jeho díla. Jako čtenář si pak nutně připadám podvedený a zklamaný.

Číst vtípné, originální texty (a nezáleží na žánru) je slast směřující k opilosti ducha, který přebral slov.Ta dokážou hýčkat, povznášet, vzrušovat i nudit. Mám rád texty, které jsou náročné a zároveň srozumitelné. Literatura nebude nikdy záležitostí mas. Není totiž hokej, ale přesto někdy dokáže vyrazit dech i zuby. Čtenář má právo vybrat si, čemu věnuje svoji pozornost, zatímco autor vždycky píše naslepo. Ten je ale zase vždycky prvním čtenářem díla.

Slova jsou úžasným materiálem. Řekl bych, že jsou obdařena chutí, vůní a melodií. Některá jsou mazlivě sladká (budižkničemu, hařmatilka, mouchysněztesimě), jiná nutí k šišlání (pišišvor, vymňouknout, zfamfrnět), ale všechna dohromady tvoří a dávají obrovskou sumu možností, jak s nimi pracovat. Nejdůležitější ale nakonec stejně zůstává člověk, který je vyslovuje či píše. Jedině ten v nich dokáže zažehnout teplo, které z nich později vyzářuje a zahřívá všechny ty, kteří je čtou.

Zdroje tvorby jsou tajemstvím. Domnívám se, že dobrý text (povídka, báseň, novela,) je výsledkem nejen nadání, ale především pile, cílevědomosti, řemeslné zručnosti a myšlenkového důvtipu.V žádném případě ale nelze vynechat ani lásku k tomu, co tvoříme a zároveň víru, že dílo má smysl.A pak je tu ovšem ještě onen iracionální dynamický prvek fantazie a transcendentalní milosti, která občas zasáhne a vede srdce i ruku člověka, aby byl napsán zázrak.

Úkolem spisovatele je očistit text od hlušiny zbytečných slov, osvojit si umění zkratky a zároveň neztratit schopnost psát s vtípem i dramatický děj. A čtenář má právo upřímně projevit, zda se to podařilo. A to buď tím, že si knihu koupí anebo ji nechá ležet na pultech. Mírou prodejnosti ovšem nelze měřit kvalitu díla. To bychom pak za největší bestseller museli považovat Stalinovy sebrané spisy, což asi moc velký odvaz nebude.

Někdy, když píšu, připadám si jako zvíře.Vyji, škrábu, prskám, protože cítím nadšení, obavy, krásu. Jindy naopak nemám daleko k tomu, abych dal ve volbách svůj hlas Literárně demokratické straně, která zavede veřejné pranýřování, neoinkvizici či cenzuru v případě otištěných žvástů, grafomanských orgií a nablblých klíšé.

Rád čtu texty lidí, kteří mají uhrančivé nápady, a dokážou o nich zajímavě psát.Není velkých a malých námětů. I zdánlivě banální události stojí za vyprávění, ale musí se o nich mluvit slovy, která nenudí.

Někdo dokáže lehce načrtnout prima povídku, která má vtíp, jiskru, svérázný styl, nekupčí se čtenářem, nepodbízí se lacinými vulgarismy. Jiný stvoří stovky barokních souvětí, z nichž je člověk za chvíli „utahanej jako duch z Aladinovy lampy“, a vlastně k ničemu. Podstatné je mít „co říct, ale nežvanit, i když toleruji i ukecanost, zaujme – li mne story.

Jediné, co mi jako čtenáři schází, je možnost dát přes hubu autorovi, který napsal totální nesmysl a navíc ještě nosí strmě vzhůru svůj nos vyrůstající z jeho ploskolebé hlavy.

Mám na mysli autory mající nesrozumitelnost za svůj program. Chaos v nich samých se odráží neuspořádaností v jejich psaní.(Viz úryvek z ekonomické přílohy nejmenovaného českého deníku : ... pracovník je pověřen gescí nad tím, aby nedocházelo k vlivům osobních podprahových animozit při flexibilní negociaci s obchodními partnery, což je velmi kontraproduktivní ...)

Ze čtenářského hlediska mi to nejvíce vadí v kategorii poezie, z níž se poslední dobou nějak vytrácí lidé, kteří by byli skutečnými básníky. Umět zapsat oznamovací věty do veršů, případně zahltit čtenáře masou metaforických přirovnání důvtipně rozhozených do poetického vesmíru, mi připadá jako projev čirého zoufalství. A nerozumíš – li náhodou, čtenáři, tak je to tvůj problém!

Při čtení takového textu se nezdřáhám uvěřit rčení, že na básníkovi lze pozorovat symptomy, které by komerčního radu udělaly zralým pro blázinec.

Žijeme ve zžurnalizované době, která nás nešetří. Stačí lusknout prsty a vrchní v době vedené kavárně nám k turecké kávě přinese i noviny, po nichž toužíme. Stačí si jen vybrat. Nehudrám na nedostatek informací, spíše se bojím jejich množství. Proto bych si přál, abych vždy dokázal poznat správnou míru, kdy je zapotřebí se na veškeré čtení i psaní vykašlat, a vyrazit na procházku s pohledem upřeným k nebi, kde se třepotá malá neinformovaná poštolka...

Milan Ciler

Krátce, stručně, jednoduše: na Tvoji otázku zda ICH nebo ES můžu shodně jako Václav odpovědět, že obojí. Ale jednoznačně převažuje ES. Tahám za šňůrky. Ale jsou to příběhy moje, takže já si vytvořím postavy, dám jim podobu, jména a charakter, a potom oni na papíře předvedou to, co jsem já sama prožila. Snad se mi to ani neplete. Víím, že to jsem já v ICH.

Zkoušela jsem psát párkrát ICH, ale měla jsem pocit, že je to až tak osobní výpověď, že i kdybych jména vymyslela nevím jaká, každý by mě v tom poznal. A měl by recht. Zase bych to byla jenom já. A když to jsou takové příběhy s vážnou tvář, je to prostě ES. Ale už je i pár úsměvných a tam jsem to fakt já a je to ICH s velkým I. Namátkou : SKIN, STANE SE ... , JE TO MOŽNÝ ... Má je Václav. Ale jak tak o tom přemýšlím, nevím, jestli je to v souvislosti s vývojem osobnosti, poslední dobou jsem se zaměřila na krátké útvary a ty jsou všechny ICH. Snažím se žít s úsměvem a nemít trápení. Tak to bude tím. No, třeba se Ti, KOBRO, nějaké dostanou na stránky a nechť ostatní posoudí. S ICH se loučím. Ať se nám jICH podaří co nejvíc.

Renáta Šťastná, Statenice (externí dopisovatelka)

DNY POEZIE BROUMOV 2003

Ve dnech 26.-28.září se konaly v Broumově čtvrté Dny poezie za účasti básníků nejen z České republiky, ale i blízké polské Nové Rudy. Letos nebyl nikdo z LISÁKŮ přítomen, ale jak mně sdělila hlavní organizátorka akce Věra Kopecká, setkání se vydařilo. V pátek se konalo tradiční autorské čtení a v sobotu dílny s následným výletem po okolí podle zájmu účastníků.

Z tohoto setkání vznikl sborník veršů, v němž je zastoupena i moje maličkost (dvě básně Smutek na třetí a Letní přeháňka). Zajímavé je především zastoupení polských autorů, kteří jsou zde uvedeny v polském originále i českém překladu (překlady Ondřej Parus a především Věra Kopecká). Obdobně je udělaná i sbírka Věry Kopecké, kterou na setkání představila Podzimní poselství, kde jsou její verše přeloženy do polštiny (překlad Krzysztof Karwowski). K polské literatuře se v KOBŘE ještě vrátím.

Myslím si, že bychom příště v Broumově neměli chybět. Co vy na to, především mladí básníci a básničky?
Václav

PŘEDSTAVUJEME: PETR KERSCH

V týdeníku pro orientaci na knižním trhu KNIHY (číslo 28, týden od 8.-14.zář 2003) vyšel portrét spisovatele Petra Kersche pod názvem Nový prozaik mezi námi. Jméno tohoto pražského rodáka vám asi příliš neřekne, původním povoláním je chemik a žije přes třicet let v Děčíně. Dovoluji si jej představit v KOBŘE především proto, že jsem měl možnost hovořit s ním při příležitosti Literárního Varnsdorfu 2000, kde získal absolutní první cenu a pořadatelé mu vydali knížečku s vítěznou povídkou Notes. Vzpomínám si, jak říkal, že píše fejetony do různých novin a teď (rozuměj v roce 2000) si řekl, že s tím psaní něco udělá, buď uspěje a bude pokračovat nebo toho nechá. Naštěstí Varnsdorf rozhodl o té lepší variantě pro literaturu.

Petr Kersch (narozen 1934) vydal v roce 2002 povídkovou knihu Zlatý časy a letos vydává vlastním nákladem druhou povídkovou knihu Zvěrokruh a jiné povídky. (Možnost obě publikace si objednat na adrese kersch@space.cz). Mě spíše zajímalo, proč autor, který získal řadu ocenění na nejrůznějších soutěžích (Literární Šumava, Bezručovy Beskydy, Varnsdorf, Proseč Terezy Novákové) vydává svoje knihy vlastním nákladem? Proč se o jeho tvorbu neperou nakladatelství? A tak jsem jej kontaktoval, abych zjistil podrobnosti i ohledně dalších zkušeností a zároveň finančních náležitostí při vydávání knih vlastním nákladem. A taky je jeho odpověď a získané zkušenosti v džungli knižního trhu. Cituji z e-amilu:

Milý pane doktore, děkuji Vám za objednávku knihy ... obě knihy vyšly vlastním nákladem. Proč nevyšly v nějakém nakladatelství? Inu, to je dlouhá písnička a její refrén je Vám určitě povědomý.

V nedávném čísle Literárních novin jsem četl interview s Annou Kareninovou - a to je nějaké literární eso! - a když se jí reportér ptal „... a proč jste tu svoji knížku vydala sama?“ (A.K., jak možná víte, je naše nejlepší překladatelka francouzštiny), tázaná řekla: Obcházela jsem různá nakladatelství a oni říkali - sežeňte peníze a my Vám knihu vydáme - tak mne napadlo: to si ji můžu vydat sama. V bleděmodrém toto je taky můj případ. Dál Vás zatím nebudu zatěžovat peripetemií s distribucí, s prodejní cenou apod., ale rád Vám vylíčím vše ústně. Osobně s oběma knihami jsem navštívil asi padesát knihkupců, všude se obě knížky prodávají formou komisního prodeje. Bohužel, ve východních Čechách jsem s nimi nebyl. Vám nejbliž by byl asi Liberec (Akademia, Podještědské knihkupectví, Sova, Neptun) nebo Praha (Fišerovo k. v Kaprově ulici, Kařkovo k. na Staroměstském nám.). Zájemcům - např. Karmelitánské knihkupectví v Nové Pace - taky může vyhovět známá firma Kanzelsberger, Jana Masaryka 56, Praha 2 - firma má síť po republice. Odebrali ode mne po 20 výtiscích. Objednávky lze taky směřovat rovnou na mne. Zájezdy do měst v Česku jsem bral a stále беру jako výlety. Co knihkupectví, to jiný zážitek. O dvou takových zážitcích vyjde na internetovém Neviditelném psu v pondělí 22.9. fejeton "V

knihkupectví". Neviditelný pes uveřejňuje moje fejetony poslední dobou pravidelně každé pondělí. Můžete si tam taky kliknout na heslo "další články autora" a najdete snadno i některé povídky, které pak vyšly ve "Zlatejch časech". - Co se týče autorského čtení, mohu Vám snadno slíbit jakýkoliv termín po 31.10.t.r. Našel by se i termín bližší, ale museli bychom se konkrétně dohodnout. O honorářiích a jiných nárocích není třeba jednat, hradím si všechno sám. 23.10. a 24.10.budu v Havlíčkově Brodě osobně prodávat na Knižních trzích, které každoročně pořádá nakladatelství Hejkal. Už loni jsem tam prodával Zlatý čas, stůl jsem měl na galerii hlavního sálu Kulturního domu v H.Brodě. Pokud byste chtěl o mně někam něco napsat, milerád Vám zodpovím jakoukoliv otázku. Zatím vše, přeji hodně inspirace, poslušně pacienty a pevné zdraví. Těším se na vaši odpověď.

S pozdravem Petr Kersch

Tolik citace. Přiznám se, že jsem si rád přečetl zatím první knížku Petra Kersche Zlatý čas a jeho povídky mě zaujaly. Dokáže evokovat časy jeho mládí a jeho postavičky, často nepoznáte, kdy se jedná o autobiografii, jsou z masa a kostí. Určitě stojí jeho povídkové knihy za přečtení. Slibuji, že se k nim v KOBŘE ještě vrátím.

Václav

KNIŽNÍ TRH V HAVLÍČKOVĚ BRODĚ

13. Podzimní knižní trh se bude konat 24. a 25. října 2003 v Kulturním domě Ostrov v Havlíčkově Brodě. Spolupřadatelkou doprovodných programů je Krajská knihovna Vysočiny v Havlíčkově Brodě. České centrum PEN klubu uspořádá druhý ročník podzimního literárního festivalu - cyklu autorských čtení, Česká astronomická společnost udělí cenu Littera Astronomica, Nadace Český literární fond cenu Karla Havlíčka Borovského, město Havlíčkův Brod, Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s. a Rádio Profil ceny za nejkrásnější knihy Podzimního knižního trhu... Na 12. Podzimním knižním trhu vystavovalo 167 nakladatelů a navštívilo jej více než 8 000 knihkupců, knihovníků a čtenářů z celé České republiky. Podzimní knižní trh je proto ideálním místem k navazování kontaktů a kontraktů, k přímému prodeji knih, a také k pořádání autogramiád, besed, seminářů a dalších akcí.

Další informace získáte na adrese: Literární agentura PhDr. Markéta Hejkalová Dolní 153, 580 01 Havlíčkův Brod, telefon a fax 569 424 115, mobilní telefon 777 616 158 ,e-mail: hejkal@hejkal.cz .

Informace čerpány na stránkách www.hejkal.cz/trh/ , kde možno najít další podrobnosti o akci, např. detailní program atd. Vloni do Havlíčkova Brodu zavítali Prochor a Monika Eberlová (podle jejich slov byli spokojeni s úrovní a kvalitou knižního trhu). Nenechte si ujít!

Václav

PROSEČ TEREZY NOVÁKOVÉ

V sobotu 4.října se konalo vyhlášení literární soutěže Proseč Terezy Novákové. Soutěž probíhá jako trienále a v minulosti na ní získali ceny i autoři z LISu (např. Zlata Zákoutská). Nevím kolik lidí od nás se vlastní soutěže zúčastnilo, ale na vyhlášení byl Prochor, který o akci podal následující e-mailovou zprávičku. Václav

„ Byl jsem tam sám z Jičína. Nikdo z nás nic nevyhrál. Byl jsem tam trochu z nostalgie, trochu kvůli Vysočině ... Vyměnili porotu. Takže Harák Ústí (pozdravuje Václava), Krečmer (Pardubice), Petr Musílek (organizuje Chotěboř).

Promluvil jsem ohledně chystané dílny , aby se lidi hlásili s adresami. Mám další kontakty (viz na schůzce). Cenu bral Petr .Kersch z Děčína, taky pozdravuje Václava.

Pocit dobrý, holky pěkný, Vysočina úžasná. Letáček literární Vysočina od Musílka přinesu na schůzi. Zachovejme si elán – prochor.“

VÍTE,ŽE ...

- Václav Franc získal 1.cenu na literární soutěži v rámci festivalu Prix Bohemia Radio 2003 za povídku Narozeniny,

- o cestě LISu na Slovensko vyšly následující články v regionálním tisku:

1) Monika Eberlová: Setkání literárních spolků , Noviny Jičinska, 25.září 2003 (plus fotografie Václava France z akce),

2)Bohumír Procházka: O psaní na Slovensku, Prochoroviny, 1.října 2003, č.10/03,

3) Václav Franc: Martin hostil jičínský Literární spolek, Nové Noviny, 3.října 2003,

- v Českém rozhlasu Hradec Králové v nejbližších dnech by měl být uveřejněn rozhovor s trojicí našich členů, kteří byli ve slovenském Martině, a to v programu Návštěva (odpoledne od 15:30), rozhovor připravila Vladka Matějková.

- Martin Žantovský je korektorem na internetovém literárním serveru poeta (adresa: www.poeta.cz).

Václav

ZÁPIS ZE SCHŮZKY LISU

Konané dne: 24. září 2003

Přítomni: Franc, Procházka, Zákoutská, Zeman, Beranová, Jebaná, Eberlová, Procházková, Ciler, Benešová.

Program:

1. Seznámení s novými zájemci o spolek:
slečna Zuzana Procházková studentka Lepařova gymnázia v Jičíně
a Milan Ciler z Turnova (milan.ciler@centrum.cz)
2. 12. 11. autorské čtení pro nevidomé (přeloženo na jaro – Ben.)
3. Nabídka na besedu s Renatou Kalenskou – zájem je.
4. Almanach - hlavní sestavovatelé: Franc, Žantovský
příspěvky zaslat do 15. 10. 2003 (konečný termín)
5. Pohádky u kašny – vyjádřena spokojenost s průběhem, příští rok
zorganizujeme opět
6. Václav kontaktoval I. Fontanu a (pokus o kontakt na H. Pawlowskou)
s možností setkání s členy LISu, zatím bez konkrétního výsledku.
Možnost čtení v Mlýnci (jaro)
7. Informace o čerpání grantu (Prochor)
8. Informace o soutěžích (mimořádný úspěch V. France)
9. Časopis Psí víno je možno objednat prostřednictvím Václava (30,- Kč za 1
číslo)
10. Informace o setkání literárních spolků na Slovensku
11. Návrh na uspořádání setkání lit. spolků z Čech a Slovenska – byl přijat
(zúčastnit se a přiložit ruku k dílu jsou ochotni: Eberlová, Franc, Benešová,
Prochor, Jebavá, Zákoutská – další se mohou přidat)
hlavní garant: Monika Eberlová
předběžný termín 21. – 22. 5. 2004
12. **Schůzky: 22. 10. od 17,00, 12. 11. od 17,00**
Vánoční čtení: 10. 12. od 18,00 (sraz okolo 17 hod.) – každý 5 – 10 minut

Zapsala: Benešová

POHÁDKY U KAŠNY 2

V rekordním čase, zhruba měsíc po festivalu Jičín – město pohádky, vyšly Pohádky u kašny 2, a to díky finanční pomoci Městského úřadu v Jičíně. V brožurce jsou čtyři povídky, pověsti či příběhy, které jejich autoři přednesli na nádvoří jičínského zámku v průběhu letošního festivalu. Mezi autory je dvojice známých jmen, Bohumír procházka a Václav Franc, a mladá autorka Petra Matúšová z Jičíně. Celou sbírečku uvádí úryvek z básně Moniky Eberlové.

Václav

NOVÍ ČLENOVÉ LISU

Na schůzce LISu jsme přivítali i dvě nové tváře, a to studentku Lepařova gymnázia v Jičíně **Zuzanu Procházkovou**, která píše spíše poezii a dosud nikde nepublikovala a **Milana Citera** z Turnova, který patří mezi známé autory našeho regionu. LISáci se s ním setkali na únorovém čtení v turnovské knihovně. Citer je spíše prozaik, pokud vím, získal řadu ocenění na nejrůznějších soutěžích (např. Varnsdorf, Sobotka) a s jeho tvorbou jste se mohli seznámit v minulém Korbě a nově i v třetím čísle ČAJe, který vyšel tento měsíc.

Záříjová schůzka byla plně věnována organizačním záležitostem, a tak nedošlo na ukázky z tvorby nových členů, jak bývá zvykem. Proto se budeme těšit na práce obou nových členů na schůzce 22. října . Václav

SOUTĚŽ VYDAVATELSTVÍ TRIPS

Vydavatelství časopisu TRIPS reaguje na velký zájem soutěžících a časté telefonické žádosti a **prodlužuje uzávěrku soutěže „HLEDÁME BÁSNÍKA/ BÁSNÍŘKU aneb BÁSNĚNÍ 2003“ do 31. října 2003**. Současně s tím se posouvá i termín finálového večera na první polovinu ledna 2004.. Soutěže se může zúčastnit každý občan České republiky bez věkového omezení - do uzávěrky přihlášek ale nesmí mít knižně vydanou žádnou ze svých prací. Do soutěže je možné přihlásit celou sbírku básní nebo básnický cyklus v rozsahu do 30 stran.

V prvním kole ohodnotí všechny zasláné práce odborná porota. Nejlepších šest autorů postoupí do finálového večera, ve kterém budou ukázky z jednotlivých prací prezentovat známí a renomovaní herci. O celkovém vítězi rozhodnou diváci finálového večera svým hlasováním. Hlavní cenou pro vítěze bude bezplatné vydání kompletní soutěžní sbírky. Podrobná pravidla soutěže jsou k dispozici na <http://www.itrips.cz/basneni>. Další informace Vám v případě zájmu poskytnete: František Tlapák, tel.: +420 608 967 239, ftlapak@seznam.cz
O vydavatelství TRIPS:

O.s. Trips je vydavatelem měsíčníku TRIPS určeného středoškolské mládeži. Časopis se zaměřuje na praktické informace o možnostech dalšího studia, cestování, kultuře, sportu a hudbě. Měsíčník TRIPS vychází od března 2002 v nákladu 20.000 kusů. Vydavatelství Trips o.s. sídlí na adrese: Radlická 2, 150 00 Praha 5. Tel.: 251 560 518, fax: 251 560 502, e-mail: info@itrips.cz, <http://www.itrips.cz>.
Jana B.

ŘÍJNOVÉ PROCHOROVINY

Na počátku října vyšly další Prochoroviny, jsou tentokrát věnovány především festivalu Jičín – město pohádky a nejrůznějších postřehům z týdne pohádek pohledem člena z PICu (pohádkového informačního centra). Můžete se dozvědět např. Jak dostal prezident málem po tlamě nebo jak to dopadne, když se uprostřed Husovky sejdou dva Rumcajsové a jenom jedna Manka.

Pochopitelně zde najdete i reportáž z cesty LISu na Slovensko s ukázkami z tvorby slovenských autorů. Viz www.jicinsko.cz/prochor/roviny.htm.

Václav

VYŠEL ČAJ č. 3

V polovině října vyšlo třetí číslo Časopisu autorů Jičínka ČAJ pro chvíle pohody. Hlavní slovo udává na titulní straně podzimní poezie Pavla Zemana a jeho 5 P (Pavlova Poezie Plná Podzimní Pohody). Kromě tvorby Pavla zemna v Čaji naleznete čtveřici dalších autorů, tři LISáky , Moniku Eberlovou (povídka Truhlička), Milana Cilera (povídka Motorka) a Václava France (úryvek z novely Vědecká práce mé ženy a básně Život). I tentokrát se představí host, je jím mladá žena a začínající autorka Eva Adamíčková s provokativní prózou Už budu. Užijte Čaj jako duševní povzbuzení a při čtení vydavatel doporučuje udělat si hrnek čaje s citrónem proti nachlazení!

Václav

RENÁTA ŠŤASTNÁ A JEJÍ AKTIVITY

...a teď malinko slov o mých aktivitách: s neustálou myšlenkou na Vás všechny se snažím rozdávat radost a zapojovat jednak se, a jednak ostatní lidi do všelijakých kulturních a literárních akcí. Takže nejen píšu (a pár posledních věcí Ti posílám – pozn.red. těšte se v příštích Kobrách), ale i se podílím na přípravách akcí pro děti. Píšu scénáře. 6.9.2003 jsme měli tzv. Sousedské posezení, taková odpolední akce pro naše spoluobčany. Děti měly estrádu a průvodní slovo bylo z mé dílny. Téma škola a prázdniny, tak, aby se jim to dobře říkalo a věděli o čem mluví. Bylo to super - to, jak se to děcka naučily. Vypadlo to ze mě asi za hodinu. Fajn práce. Při té příležitosti jsem si přihřála polívčičku, sice to nebylo z mojí hlavy, ale stalo se - přednesli tam moji povídku O TOM TO JE... Lidem se to celkově moc líbilo. Na závěr jsem tam vystoupila s kytarou. Já a kluk s basou. Pár country písniček a lidi byli spokojení. Tohle mě baví, tady jsem se našla. No a teď chystám scénář na vánoční estrádu. Mimo to jsem dělala pozvánky a takové blahopřejné listiny na vítání občánků a jubilantům, kterých je tady dost. Nikdo tady takový věci nikdy nedělal, tak jsme se sešly, pár ženskejch a máme spoustu nápadů... Ještě píšu obecní kulturní kroniku, to asi víš. A všechno mě moc baví. Že to není vychloubání, vid'? Já vím, že to řekneš ostatním a mám z toho radost a tak se o ni dělím se "svejma". Měj se moc moc prima a někdy zase ahóóóóó

Renáta Šťastná

NÁVRH PROGRAMU: SETKANÍ ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH LITERÁRNÍCH KLUBŮ

Konání akce: 21. – 23. května 2003

Program akce:

21.5.2003 Pátek

sjíždění účastníků – ze Slovenska zajištěno ubytování Hotel Paříž (cca 20 lidí)
– 1 průvodce, který bude čekat na nádraží
- z Čech přespání v knihovně ve spacáku (průvodce?)
- večerní program v knihovně (seznamovací) – představení klubů, volná diskuse. Pokud bude večerní program, bude to přístupné i veřejnosti? Bude při večerním programu malý raut? (Chleba s pomazánkou, doma upečené buchty, koláče, atd.? Asi by se hodili.

22.5.2003 Sobota

10.00 – 12.00 hod. tvůrčí dílna ve smyslu určení kdo kde bude číst své příspěvky (nutno podotknout, že ani zdaleka nejsou všichni básníci a také fakt, že kromě jičínských nikdo z účastníků nebude znát místa zastávek pro čtení – nikdy tam nebyli – nemohou tedy sami zodpovědně rozhodnout, zda právě jejich próza či poezie se na dané místo hodí). Mokrý varianta? Tvůrčí dílna jeví se mi zbytečná při dešti. Zvolíme společně název almanachu? Vybereme společně do něj práce? Myslím, že by to bylo vhodné.

12.00 – 13.00 hod. oběd – kde? Slováci v hotelu, kde budou ubytováni? Nebo každý dle svého přání, sraz opět u knihovny? Nebo hromadný guláš někde. Kde?

13.00 – 18.00 hod. – odpolední procházka Jičínem. Mokrý varianta – autorské čtení s přestávkami v knihovně (zajistit hudbu?) – něco neformálního, takže ne housle, ne flétny. Pro mokrou variantu doporučuji uvést odpoledne komickou scénkou, ať již vyjmutou z bohatého repertoáru Řechečské slepice nebo něco nového, případně ještě nějakou uvést v průběhu odpoledne.

19.00 – ? hod. autorské čtení v hospodě navrhuji U Našich s doprovodem bluegrassové skupiny ZPRZ HO.

23.5.2003 Neděle -Odjezd.

Akce ze setkání vyplývající

Sborník - po setkání bude vydán sborník z prací, které zazní při autorských čteních, dokumentující nejen pracemi, ale třeba i fotografiemi a průvodním slovem o průběh akce.

Výstava – po setkání bude uskutečněna výstava fotografií, pořízených z průběhu akce a veršů, k nim se pojících, doplněna o krátké práce prozaické (knihovna, MěÚ, kino ?)

Výňatek z návrhu programu – zpracovala Monika Eberlová

ŘEHĚČSKÁ SLEPICE POTŘETÍ

Sdružení rodáků a přátel Řehče vyhlašuje III. ročník literární soutěže ŘEHĚČSKÁ SLEPICE 2004. Soutěž je anonymní a je určena neprofesionálním autorům ČR bez věkového omezení. Soutěžící mohou zaslat své dosud nepublikované a do jiných soutěží nezasláné práce bez žánrového omezení (poezie, povídky, fejetony, glosy, historické práce atp.) v rozsahu maximálně 6 normostran textu (psáno na stroji nebo počítači). Vyhlašovatel má na mysli především příspěvky humorné, ve kterých nebude chybět legrace, nadsázka, ironie, recese, prostě sranda. Motto ročníku : VIDĚT ŘEHĚČ A ZEMŘÍT aneb MEZINÁRODNÍ FILMOVÝ FESTIVAL V ŘEHČI Soutěž probíhá ve třech kategoriích, a to:

1. kategorie: vědecké práce týkající se historie, současnosti i budoucnosti Řehče, významných fiktivních osobností Řehče (herců, režisérů atp.),
2. kategorie: poezie na volné téma Život kolem nás a my (podmínkou je, že alespoň jedna báseň musí být obsahově spjatá s Řehčí),
3. kategorie: próza na volné téma Život kolem nás a my.

Soutěžící označí práce heslem a k nim přiloží zalepenou obálku označenou heslem, v níž uvede jméno a příjmení, rok narození, povolání, kategorii, adresu s PSČ a svůj podpis, kterým se zavazuje, že souhlasí s podmínkami soutěže. Soutěžní práci přiloží ve třech výtiscích. **UZÁVĚRKA PŘÍJMU SOUTĚŽNÍCH PRACÍ JE 16. LEDNA 2004.** Vyhlašovatel si vymíňuje některou cenu neudělit, popřípadě dvě ceny spojit. Bude-li vydán sborník vítězných prací, obdrží jej vítězové zdarma. Vyhlašovatel si vyhrazuje použití soutěžních prací na propagaci pro další ročníky a uveřejnění prací ve sborníku bez nároku na honorář pro autory. Pokud se vyskytne zvlášť zdařilá soutěžní práce, vítěz obdrží zvláštní cenu, Řehčskou kraslici, s právem používat titul kohout nebo slepice roku 2004. Dále bude udělena Cena řehčského čtenáře. Práce, které nebudou splňovat zadání soutěže, nebudou do soutěže zařazeny (např. příspěvky nepsané na stroji či počítači, větší rozsah práce atp.).

Vyhlášení výsledků se uskuteční na jaře roku 2004 (pravděpodobně počátek dubna). Sdružení rodáků a přátel Řehče se těší na Vaši účast v soutěži a všem účastníkům přeje potřebnou inspiraci. Řehči potom přeje ještě větší šíření slávy tohoto významného místa naší vlasti do všech koutů republiky.

Adresa na zaslání soutěžních prací: Dr. Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka (na obálku uveďte heslo - Řehčská slepice 2004) nebo na internetovou adresu rehec@seznam.cz (anonymita soutěžícího je pro porotu zachována v plném rozsahu i při zaslání práce e-mailem).

V Řehči 3. října 2003

Za SRPŘ: Václav Franc

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 4. Číslo 10. Říjen 2003 .

(17. října 2003)

www.kobra.zde.cz